

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 005092 19 Кж 4
Бања Лука, 24.4.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Едине Чупељић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужених З.К., Н.Н. и Д.П., због стицаја кривичних дјела крађа из члана 224. став 1. и разбојништво из члана 227. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, те оптужене В.С., због кривичног дјела помоћ учиниоцу послије извршеног кривичног дјела из члана 333. став 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптуженог Н.Н., адвоката Џ.С. из Д. и оптуженог Д.П., адвоката др. мр. М.Д. из О., изјављеним против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005092 19 Кв 6 од 15.4.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.4.2019. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване жалбе бранилаца оптужених Н.Н. и Д.П., изјављене против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005092 19 Кв 6 од 15.4.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005092 19 Кв 6 од 15.4.2019. године, у поступку контроле оправданости притвора, у складу са одредбом члана 202. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), утврђено је да и даље постоје разлози за притвор против оптужених Н.Н. и Д.П., који се потврђеном оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Добоју број Т15 0 КТ 0027527 18 од 12.12.2018. године, терете за извршење кривичних дјела крађа из члана 224. став 1. и разбојништво из члана 227. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), а због постојања притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Против наведеног рјешења жалбу су, благовремено, изјавили браниоци оптуженог Н.Н., адвокат Џ.С. из Д. и оптуженог Д.П., адвокат др. мр. М.Д. из О.

Бранилац оптуженог Н.Н. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступке, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те, како наводи, погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да жалба усвоји, притвор према овом оптуженом укине и пусти на слободу уз примјену мјера забране.

Бранилац оптуженог Д.П., није навео жалбене основе побијања рјешења, а садржајем аргумената из образложења те жалбе, оспорава се правилност и ваљаност закључка побијаног рјешења о постојању основане сумње да је оптужени починио кривична дјела за која се терети, те постојања посебног притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, по којем је притвор продужен, са приједлогом да се рјешење укине.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Постојање основане сумње да су оптужени Н.Н. и Д.П., починили кривична дјела за које се терете, а која је утврђена потврђивањем оптужнице окружног јавног тужиоца у Добоју број Т15 0 КТ 0027527 18 од 12.12.2018. године, првостепени суд образлаже у побијаном рјешењу, наводећи да такав степен сумње потврђују докази приложени уз оптужницу, те докази изведени на главном претресу. У тако датом образложењу доводе се у међусобну повезаност искази оптужених, те искази свједока, оштећених Љ. и С.М., те свједока Ђ.Н., као и материјални докази, првенствено они прибављени приликом увиђаја, те касније у поступку, прецизирајући да се ради о привремено одузетим предметима (новац, футрола за пиштољ, телефон и др.), који се могу довести у везу са извршењем дјела.

Правилност и ваљаност овако датих разлога, у оцјени наведених доказа на којима је изведен закључак о постојању основане сумње да су оптужени Н.Н. и Д.П. починили кривична дјела за која се терете потврђеном оптужницом, као законског услова примјене мјере притвора, овај суд прихвата као ваљано образложене.

Слиједом наведеног, без основа су приговори из жалбе браниоца оптуженог Н.Н., којима се указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама у побијаном рјешењу у погледу постојања основане сумње да је оптужени починио дјело за које се терети потврђеном оптужницом и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, као и они аргументи из жалбе браниоца оптуженог Д.П., којима се оспорава правилност и ваљаност тако датих разлога за постојање законског услова примјене мјере притвора.

Надаље, жалбама бранилаца оспорава се оправданост продужења притвора по основу притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Оцјењујући те приговоре, овај суд налази да су они неосновани. Наиме, правилно је првостепени суд цијенио и дао образложене разлоге за околност да је оптужени Н.Н. до сада више пута осуђиван због различитих кривичних дјела (шест осуда), међу којима су и кривична дјела против имовине, за која се сада терети потврђеном оптужницом, што указује на склоност овог оптуженог за вршење кривичних дјела. У односу на оптуженог Д.П., правилно је првостепени суд цијенио и образложио чињеницу да је раније осуђиван пресудом Основног суда Модрича број 86 0 К 042322 17 К, којом му је изречена условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и роком провјеравања од

1 (једне) године, затим околност да се оптужницом терете да су у кратком временском периоду оптужени извршили два истоврсна кривична дјела (крађа и разбојништво). Све околности наведене у образложењу побијаног рјешења и по мишљењу овог суда, представљају нарочите околности које оправдавају бојазан да ће оптужени, уколико би се нашли на слободи, поновити кривично дјело за које се може изрећи казна затвора од три године или тежа казна, чиме је остварен притворски разлог из одредбе члана 197. став 1. тачке в) ЗКП РС.

Надаље, чињеница да се оптужени З.К. брани са слободе, која се наглашава у прилог тврдњи о повреди принципа једнакости у жалбама бранилаца оптужених Н.Н. и Д.П. (као и оптужена В.С.), није релевантна за одлучивање о продужењу притвора против оптужених Н.Н. и Д.П., јер се ради о примјени мјере притвора која се утврђује у сваком конкретном случају и у односу на сваког од оптужених појединачно.

Коначно, а што је од одлучног значаја, са аспекта правилности и законитости побијаног рјешења, донесеног у поступку контроле оправданости притвора, у образложењу жалби се не указује на неке нове чињенице и околности, којима се доводи у сумњу правилност чињеничних утврђења из побијаног рјешења, на којима је заснован закључак о даљој потреби примјене мјере притвора, по успостављеном притворском разлогу. Искази свједока Е.Ј. и Ж.С., полицијских службеника, који су саслушани на главном претресу, са аспекта садржаја (међусобни односи са оптуженим З.К.), супротно жалбеним приговорима бранилаца оптужених Н.Н. и Д.П., не доводе у сумњу правилност и законитост побијаног рјешења, па ни у дијелу закључака о постојању законског услова примјене мјере притвора. Ни тврдње из жалбе браниоца оптуженог Н. да се, у односу на свједоке Е.Ј. и Ж.С. ради о прикривеним истражиоцима и тиме посебним истражним радњама из члана 234. став 2. тачка д) ЗКП РС, за које није било одговарајуће наредбе, немају никакво упориште у спису предмета. Надаље, аргументи из жалбе браниоца оптуженог Д.П., којима се указује на погрешно утврђење чињенице да је овај оптужени незапослен, не доводи у сумњу правилност закључка у погледу даљег постојања посебног притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС, јер та околност сама за себе не представља одлучну чињеницу, нити доводи у сумњу правилност образложења даље потребе примјене мјере притвора по успостављеном притворском разлогу, када се цијене све друге околности, које су образлажене у побијаном рјешењу.

На свим наведеним аргументима из жалбе, бранилац оптуженог Д.П., заснива тврдњу о повреди права на правично суђење из члана II/3 е) Устава Босне и Херцеговине и члана 5. став 3. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, који, из наведених разлога, нису основани.

Дакле, у вријеме доношења побијаног рјешења, а у фази контроле оправданости притвора, по истеку два мјесеца од доношења посљедњег рјешења о притвору, у складу са чланом 202. став 1. ЗКП РС, нису се измјениле околности које су постојале у вријеме доношења претходног рјешења о притвору и које оправдавају даљу примјену мјере притвора.

Стога залагање жалби да се побијано рјешење укине и оптужени пусте на слободу, односно да се оптуженом Новаковићу умјесто притвора одреде мјере забране, није основано.

Из наведених разлога жалбе бранилаца оптужених нису основане, па је ваљало те жалбе одбити и одлучити као у изреци овог рјешења на основу члана 337. став 3. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић